

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/290/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3615203655
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3615203655.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa X. V. L., s. r. o. so sídlom v F., T. č. 5, IČO XX XXX XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou M. V., s.r.o. so sídlom T. 5, F. proti odporcovi proti odporcom 1/ Y. T., štátnemu občanovi L. republiky, bytom V. W. U. XXX, 2/ E. T., štátnej občianke L. republiky bytom V. W. U. XXX, o zaplatenie 1. 804,38€ s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 2. februára 2016 č. k. 3C/257/2015-69 jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Odporcom 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd rozsudkom zo dňa 2. februára 2016 č. k. 3C/257/2015-69 uložil odporcom 1/ a 2/ zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne 1 449,32€, ročný úrok z omeškania 8,75% zo sumy 1 449,32€ od 25.02.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa domáhal, aby súd uložil odporcom povinnosť zaplatiť mu sumu 1 804,38€, úrok z omeškania zo splátok za obdobie od 21.07.2011 do 24.02.2013 vo výške 41,65€, ročný úrok

z omeškania 8,75% zo sumy 1 804,38€ od 25.02.2013 do zaplatenia na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 28.07.2006. Súd na základe vykonaného dokazovania, po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že návrh je čiastočne dôvodný. Návrh bol podaný na súd dňa 23.06.2015. Premlčaných bolo 12 splátok po 29,58€, čo predstavuje 354,96€. Na premlčanie súd musel prihliadnuť z úradnej moci (§ 5b zák. č. 250/2007 Z.z.). Premlčané boli splátky od 21.07.2011 do 21.06.2012. Navrhovateľ preto mal právo na zaplatenie istiny vo výške 1 449,32€. Súd preto rozhodol tak, že zaviazal odporcov 1/,2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi 1 449,32€, ročný úrok z omeškania 8,75% zo sumy 1 449,32€ od 25.02.2013 do zaplatenia. Vo zvyšku súd návrh zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania vzhľadom na ich čiastočný úspech vo veci. Vec právne posúdil podľa § 2 písm. a), b), § 4 ods. 1 až 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 497, § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a jeho návrhu vyhovieť resp. rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že zmluva bola uzavretá dňa 28.07.2006, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu u dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa §

55 Občianskeho zákonníka, zmluva o úvere bola upravená len v Obchodnom zákonníku. V dôsledku toho sa podľa názoru odvolateľa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods.3 Občianskeho zákonníka. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 1.1.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 1.1.2008. Zmluvu o úvere uzavretú pred 1.1.2008, kde bol dlžník spotrebiteľom tak, ako v danom prípade, nie je možné posudzovať podľa ustanovení § 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01.01.2008 sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov. Okresný súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby. Poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7MCdo 9/2014, 2 M Cdo 3/2011 a 6 M Cdo/4/2012, rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici (sp.zn. 15Co/132/2013, 15Co/28/2013), v Trnave (sp.zn 9Co/138/2013, 25Co/34/2015), v Prešove (sp.zn. 9Co/64/2013), v Žiline, v Prešove a v Košiciach. Zastáva preto názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania.

K odvolaniu navrhovateľa sa odporcovia nevyjadрили.

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. O odvolaní navrhovateľa rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať.

Predmetom posudzovania odvolacieho súdu v prejednávanej veci vzhľadom na obsah odvolania navrhovateľa bolo, či je správne na námietku premlčania aplikovať ustanovenia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka vzhľadom na rôzne upravenú dĺžku premlčania.

Okresný súd postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ust. § 101 a 103 Občianskeho zákonníka o premlčaní a aplikoval trojročnú premlčaciu dobu. Aj keď má úverová zmluva charakter absolútneho obchodu, na otázku premlčania je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 19. júna 2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. S Obchodným zákonníkom je totiž spojená dlhšia premlčacia doba štvorročná (ktorá má práve pre stranu v postavení dlžníka aj spotrebiteľa rozhodujúci význam, keďže jemu vzniká dlh -povinnosť na majetkové plnenie, ktoré je predmetom premlčania), v porovnaní s kratšou trojročnou premlčacou dobou v Občianskom zákonníku (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.01.2011 sp.zn. 5M Cdo 20/2009.).

Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely, na ktoré sa odvoláva navrhovateľ (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z dôvodovej správy k zákonu vyplýva, že cieľom jej prijatia je odstrániť výkladové problémy v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, s nimi súvisiace vzťahy a osobitne vzťahy tzv. akcesorického charakteru. Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe spotrebiteľskej zmluvy sa vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa bude vždy preferovať priorita Občianskeho zákonníka, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie zachytáva prevažujúcu výkladovú prax a jeho cieľom je iba výslovne stanoviť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. Preto okresný súd správne aplikoval ustanovenie § 101 a 103 Občianskeho zákonníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3MCdo/12/2014 zo dňa 21.04.2015 rozhodol, že „V preskúmanom prípade je aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho

prokurátora o tom, že premlčacie právo malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného, a nie Občianskeho zákonníka - zrejme, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ §5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnúť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 tretiu vetu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. nadobudlo účinnosť dňa 01.05.2014 a ust. § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka dňa 01.04.2015 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. “ Totožný právny názor bol prezentovaný v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.04.2015 sp. zn. 3MCdo/14/2014.

K tvrdeniu odvolateľa, že v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu u dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, nie na úverovú zmluvu podľa Obchodného zákonníka, odvolací súd uvádza, že uzatvorená zmluva je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka účinného od 01.04.2004 vychádzajúc z európskej legislatívy (Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.4. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Spĺňa totiž náležitosti spotrebiteľskej zmluvy pozitívne vymedzené v citovanom ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ktoré treba vykladať v spojení s európskou legislatívou vtedy platnou a účinnou a s dôvodovou správou k následnej novelizácii zákonom č. 568/2007 Z. z., v zmysle ktorej tam uvedený výpočet právnych foriem spotrebiteľských zmlúv bol len demonštratívny a teda spotrebiteľskou zmluvou môžu (mohli) byť aj iné zmluvy. Zmluva uzatvorená účastníkmi spĺňa súčasne náležitosti typovej zmluvy podľa zákona č. 634/1992 Zb. v znení účinnom a platnom ku dňu uzavretia zmluvy, a to § 23a, podľa ktorého na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, použijú sa primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Navrhovateľom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešným odporcom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si nárok na náhradu trov odvolacieho konania návrhom neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a zo spisu im ani žiadne trovy nevyplýnuli.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .